

Porabje

TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 24. avgusta 2023 - Leto XXXIII, št. 34

stran 2

SVOJO PRAUŠKO SO LETOS POSVETILI MLADINI

*VBÖLTINCAJ JE FAJN ŽIVETI
stran 3*

*GESTI ZA TEJLO IN DŪŠO NA DOLINSKOM
stran 4*

*BOLA SMO ZDRAVI PA VESELI BILI
stran 8*

SVOJO PRAUŠKO SO LETOS POSVETILI MLADINI

»Po Srednji Evropi pelata dveji dugivi Marijinivi prauškarskivi poti: prva od Csíksomlyóna na Erdeljskom do Mariázella na Štajerskom, druga pa od bošnjaškoga Medjugorja do polske Czestochowe. Tau je eden veuki križ, na srejdi šteroga leži Pešta. K prvój pauti smo se priključili mi tō, šteri z Markovec prejk Verice, Sakalauvec pa Slovenske vesi démo do Varaša,« so nam ednoga vručoga letnoga dneva začnili pripovejdati markovski plebanoš Dejan Horvat. Piso se je 12. augustuš – tri dni pred najvejšim Marijinim svetkom –, gda so se prauškarge po cejlom Karpatskom bazeni že desetič, zveškoga pejški podali na Bože poti. Tau veuko romanje se vogrski zové »1Úton«, tau znamenjuje, ka vsi romarje po vküpnój, »ednoj pauti« stapajo.

Blüzi šestdeset prauškarov z Goričkoga pa Porabja smo zaojdlji pri Etičnoj izi v Sakalauveci, gde je je s svojimi pomočnikami gorprijala domanja županja Valerija Rogan. »Vsakšo leto mamō drügi cil, za šteroga odimo pa molimo. Letos smo se odlaučili za mladino, vej se pa more vsakša ves trüditij, aj mladi doma ostanejo, ka mo samo tak preživeli,« nam je povödala prva ženska vesi in cujdala, ka je molitev krepša, če se vküper povej.

»Gda smo vō z Verice po gauštji šli, je veuka blata bila. Gospaud so eštje kazali, gde tá, sto kak aj stauipi, nej ka bi se pogrozno. Depa vsakšo leto dje nika, gnauk je dež, drgauč pa veuka ica,« nam je zavüpa la Valika Časar z Andovec, štera se že deset lejti vsakšo leto pada na prauško. »Vsikdar sem malo pomogla pri organizaciji tü, pozvanje sem na znanje davala na radioni.«

Gda so nika maloga spili pa zeli, so prauškarge od Etične iže po mezevaj pa goščaj dale šli. »Sem rejsan rad, ka leko odimo po tajoj veukoj pauti in vküper z vnaugimi lidami s

cejloga rosaga pa zvün njegvi grajnc napravimo tej dosta stopajov,« so nam med potjavu eške povödali plebanoš Horvat. Gda je patija za sebov njala Sakalauvec, je prauti Slovenskoj vesi ojdla v senci visiki drejv, nej pa po glavnoj poštiji. »Fejst sunce sije, depa nej baja. Vej je pa telko deždji bilau, ka zdaj že gnauk dobro spadne,

Duga kača božepautnikov se je dostakrat vlejkla po mezevaj pa lesaj, so pa po asfalti tō ojdli.

ka je končno toplo,« nam je ovado Imre Trajbar z Verice, šteri je rad biu, ka je leko cujstauipo. »Dosta nas je vtjüprišlo, skupina je dobra, edna lejpa prauška paut je tau,« je eške tapravo romar.

Pauleg gospauda Dejana je pred prauškarami z zastalov stapo Róbert Császár s Sakalauvec, šteroga so na letošnji risauski pondejlek, na začetki juniuša v Somboteli za stalnoga diakona (állandó diakónus) posvetili. Róbert je po pauti večkrat blagoslovo vörnike – tak na priliko v kapejli v Slovenskoj vesi ranč tak, gde so prauškare z Marijinimi pesmimi pričakale domanje ženske.

»Vsikši od nas leko večkrat v življenji doživé, ka se ma nika lagvoga zgodi, pa ne vej, otkec je vzeu mauč in volau, ka se je rejšo nevole. Gnes tü, gda smo po blati šli, smo tau čütiti. Mladi človek dostakrat kama v blato stauipi, ne najde pravo paut. More pa meti en cil pred sebov, šteroga gnauk

najde, tüdi če v globkom blati odi. Ta miseu nas povezuje na prauški. Vala Baugi, nega več grajnec, gezik nas tō ne lauči. Drüzi nas edna vōra, edno vüpanje in edna veuka lübezen,« so nam raztomačili gospaud Dejan. Vörnike so v maloj kapejli – tak kak na vsikšom postanki po pauti – zmolili očanaš pa zdravamari-

duga lejta odi, povidlo se mi je, ka vsikdar tak vōdrži po pauti. Letos sem že od drügim začütita tau posabno energijo med prauškarami, tau romanje more vsakši gnauk vōsprobati,« je bila gvüšna Berni Gredlič.

Letos je bilau tretjo paut, ka so prauškarge malo stanili pa molili pri marmornatnom

cerkve so vöprišli vsi navzauči dühovnicke, glaven mešnik, murskosobočki püšpek dr. Peter Štumpf pa so božepautnike pozdravili v slovenskoj rejči. Njine misli je tolmačila slovenska parlamentarna zagovornica Erika Köleš Kiss, štera že od začetkov dosta pomaga pri organizaciji prauške »1Úton«. Sveta meša je bila slovensko-vogrska, pri prečičavanji pa so spejvali Nemci z Rábafüzesá. Puna cerkev je poslušala püšpekovo predgo v porabskoj domanjój rejči, v vogrski gezik so njine reči obračali domanja plebanoš Imre Bodorkós. Peter Štumpf so predgali o mladini, pripovejdati so, kak je njina mlada žlata v špitalaj spoznala edno sploj betežno deklo, štera je pred smrtjov pravla: »Najbole glavno v žitki je tau, ka preživiš cajt z lidami, štere maš rad.«

Po rečaj püšpeka majo mladi posaben dar od Bogá. »Tau je srce, štero zna biti smileno in sočütno. In takšo srce je batrivno tō, se ne zapéra v sebé, se ne bogí, liki se odlauči za veuke stopaje do tisti, do šteri niške neške titi, ar so ovaški, lekar celau nej lübeznivi. De je pa tau samo skaurdja, pod šterov se skriva bolečina in želenje po našoj sočütnoj bližini ž njimi,« so predgali sobočki püšpek in zaključili, ka je Mati Marija vsikdar in vseposedik z nami.

Če rejsan se je tisto soboto vse sükalo kauli mladine, so navzauči molili za tiste Slovence tō, šteri zdaj dosta trpijo zavolo veuke povaudni in so lekar v vodej zgibili cejlo svojo imanje. Nej so pa molili samo prauškarge, liki vsi tisti tō, šteri so na pozvanje organizatorov doma, z mislimi batrivili romare »po ednoj pauti«.

(Kejpa na 1. strani: Marijini prauškarge dejo prauti Slovenskoj vesi. V prvom redej plebanoš Dejan Horvat in stalni diakon Róbert Császár)

-dm-

jo v vogrsko in slovenskoj rejči, te pa zaspejvali svete pesmi v bejdvej gezikaj.

Marijinom kipi, šteroga je pred svojim ramom na ednom bregej v Slovenskoj vesi dala

Romare so pred varaškov cerkvov pozdravili murskosobočki püšpek dr. Peter Štumpf, pomagala jim je slovenska parlamentarna zagovornica Erika Köleš Kiss.

»Vsakšo leto drudji cujpridejo, drudje lidi spoznamo. Depa eni deset nas geste, steri vsakšo leto démo. Letos je več mladi prišlo, lekar zatok, ka zdaj za nji molimo,« je premišlavala Valika Časar, te pa je k nam cujstauipila mlada ženska z Ljubljane. »Doma sem s Sakalauvec, lani sem oprvim prišla na tau prauško. Moja mati že

postaviti držina Bugán. Tam so romarge zvün mladine Boga prosili eške za betežne lidi, te so se pa napautili na slejden tau svoje Bože poti, do varaške baročne cerkve.

Trnok glasno so zvonili, gda se je v Monoštrislovenskim prauškarom pridružilo eške kauli dvajsti vörnikov z bližanje vogrske vesi Halogy. Z Marijine

V Böltincaj je fajn živeti

25. majuš je biu v nekdešnji Jugoslaviji svetek, posvečen mladim in Josipi Brozi Titi, steri je biu od konca drüge svetovne bojne pa vse do

Štefka Zver

svoje smrti leta 1980 predsednik rosaga. Čiglij je biu rojeni 7. majuša 1892, se je že med drügo svetovno bojno kak datum njegvega rojstnoga dneva začno svetiti 25. majuš, zvau pa se je den mladosti.

Glavni simbol toga svetka je bila štafeta mladosti, stero so zvali tüdi Titova štafeta. Vsakšo leto je svojo večkedensko paut začnila v drügom varaši, zgotovila pa jo je, po tistom ka je obodila vse republike, v Beogradi na stadioni Jugoslovanske ljudske armade (JLA), steri je gnesden stadion fotbalskoga kluba Partizan. 25. majuša so na velkoj prireditvi, stera se je furt leko gledala tüdi po televiziji, štafeto prejkдали Titoji. Vsakšo leto je na prireditvi sodelovalo več gezero mladih iz cejle Jugoslavije. Leta 1983, že po Titovi smrti, so bili med njimi tudi dijaki iz krajine ob Müri. In ena od njih je bila Štefanija oziroma Štefka, kak rajši čuje, Zver iz Böltinec.

»Ge brodim, ka je za vsakšoga od nas, steri smo bili

vöodabrani, bila tau velka čast,« pravi sogovornica, stera je tistoga časa odla na soboško gimnazijo. Med 210 vöodabranimi so bili

samo flajnsni šaularge, vej pa so par mejscov dosta falili pri pouki in so tau mejseca junijuša mogli notriprinesti. Tau so bili dijaki z vsej srednjih šaul iz soboške občine. Zanimivo je, ka je med njimi biu tüdi erični slovenski plesalec, koreograf in režiser Matjaž Farič,

Gda je prišla nazaj v Böltince, je pa začnila plesati v folklorni skupini. (Foto osebni arhiv Štefke Zver)

steri je te odo v Maribori v srednjo pedagoško šolo, pauleg toga pa ške v baletno šaulo.

Štefka Zver, stera je te bila dijakinja 2. letnika naravoslovno-matematične smeri, je raztolmačila, ka so že na začetki leta 1983 začnili probati, prva vsakši na

svojoj šauli v telovadnici, na sprtoletje pa so vsi prišli na Murin fotbalski stadion in so tam vküper začnili vaditi, skor vsakši den po par vör. Pauleg Fariča, steri je rejndno odo v Beograd, gé so njemi pokazali, kak trbej »plesati«, pa jim je te on tau pokazo, so za njih skrbeli ške profesori športne vzgoje. Dva kedna pred nastopom so iz Murske Sobotice z enin ejkstra cugom vandrivali prauti Beogradi. Pauleg mladih iz Pomurja so toga leta na prireditvi ob dnevi mladosti sodelovali ške mladi iz Rožaja (Črna gora), Mostara (Bosna in Hercegovina), Siska (Hrvaška), Kruševca (Srbija), Tetova (Makedonija), Prizrena (Kosovo) in Stare Pazove (Vojvodina).

»Vsi smo živeli v vojašnici, stera je mejla ménje 4. julij. Od tam so nas trikrat na den vozili na stadion. Dvakrat, predpodnevom pa zadvečar-

ka, smo meli vaje, večer pa so za nas organizerali koncerte. Pauleg toga smo si poglednoli tüdi fotbalski derbi med Partizanom in Zvezdo,« se spominja sogovornica in cujda, ka so treme nej meli. »Tau so bila takša doživetja, ka jih ne moreš pozabiti in jih s sebov nosiš cejli žitek,«

pove Štefka Zver, stera ma ške gnesden doma oranžni gvant, kombinezon, v sterom so plesali mladi iz Slovenije: »Leko se povalim, ka

Mala Štefka
(Foto osebni arhiv Štefke Zver)

mi je ške furt prav, pa si ga tak tü in tam, sploj te, gda je 25. majuš, tüdi goroblečem in mislim na lejpe spomine v leti 1983.«

Nema pa samo lepih spominov na tau leto, liki na cejlo svojo mladost. Prvi pet lejt je preživela v Melincaj, gé je njihova držina mela stanovanje v gasilskom dau-mi. »Spodkar je v toj zidini bila bauta. Zatau ka sta bila oba stariša kak bautoša fejt zaposleniva, sva vküper z mojo mlajšo sestro med kednom v glavnom živeli v Gančanaj, pri starom oči in materi, vej pa je te v Melincaj ške nej bilau vrtca.« Po tistom ka so so se preselili v Böltince, gé so zazidali svoj ram, je prišo na svejt ške brat »Ge ške gnesden živem v Böltincaj, pa je fajn tü živeti. Neka cajta sam živela tüdi v Murski Soboti, vej pa sam duga leta delala v soboški fabriki Mura,« ške pove sogovornica, stera se je po zgotovljeni gimnaziji odlaučila, ka de v Maribori na Tehniški fakulteti študerala

tekstil: »Očova mati je mela eno singerco, pa mi je furt pravla, ka je njeni oča za tau mašino za šivanje dau eno cejlo kravo. Dostakrat sam pri njoj sedela, pa me je te ona malo cojvčila. In tak je prišla ta lübezen do gvantov pa oblačenja, zatau sam se te za té študij odlaučila.«

Po zgotovljenom študiji se je zaposlila v nekdešnjom ponosi Prekmurja, fabriki Mura, v steroy je ostala vse do njenoga britkoga konca: »Ške gnesden sam žalostna, gda se spaumnim na Muro. Mi smo tam delali z velikim veseldjom. Nikaj nam je nej bilau

žmetno, tüdi če smo delali vnoči ali konec kedna. Večina nas delavcov je rejsan živela z Muro.« Po tistom, ka se je preselila nazaj v domanj kraj, si je delo najšla na osnovni šauli: »Prejk enoga projekta Zaposli me, se mi je lani aprila ponüdila prilika, ka se zaposlim na šauli. Prva sam pomagala šaularom, steri se slabše včijo, od septembra naprej pa sam spremljevalka enoj betežnoj učenki, stera se ne more normalno gibati.«

Tak kak dosti Böltinčanov je tüdi Štefka Zver članica folklorne skupine. Čiglij je neka cajta nej plesala, pravi, ka tisto, ka se navčiš kak dejte, ne pozabiš, zatau je po tistom, ka je prišla živet nazaj v domanj kraj, pa začnila plesati. Z eno kolegico pa mata na skrbi tüdi gvante. (Kejp na 1. strani: Gvant, v sterom je nastopala leta 1983 v Beogradi, ji je ške furt prav. Tüdi plesnih gibov je nej pozabila. (Foto Silva Eöry)

Silva Eöry

PREKMURJE

Vlado Kreslin

Pravijo, ka je prej niške nej prok v svoji domovini. Na žalost je dostakrat tak gé, ka domanjomi človeki damo valati, ka je neka vreden komaj te, gda tau priznajo nindri indri. Na tau sam se spaumnila preminauči keden, gda so v Böltincaj na slavnostnom djileši občinske kotrige za svojoga častnoga občana vörzglasili Vlada Kreslina. Ob toj priliki sam se ške spaumnila, ka je Vladoja nej dugo toga nazaj ena novinarka pitala, zakoj nema večkrat koncerte v Prekmurji, pa njoj je pravo, ka zatau, ka ga organizatori ne pozovejo.

Böltinčani so v obrazložitvi zapisali, ka je Vlado Kreslin, goslar in poet, ime kraja in občine poneso po cejlom svejti, pauleg toga pa je »z vključevanjem tradicionalnih glasbenih prvin in ohranjanjem ljudske glasbe močno pripomogel k temu, da se je ta ohranila in živi še naprej«. Zapisali so ške, ka je »demarginaliziral in rehabilitiral prekmursko narečje, s skupinama Mali bogovi in Beltinško bando pa povezal preteklost s sedanostjo ter lokalno z globalnim.«

Po slavnostnom djileši občinske kotrige je biu v böltinskem parki koncert skupine Prašnati. Vlado Kreslin, steri je z njimi zapopejvo neka pesmi, je med drugim pravo, ka je bilau tistih deset lejt (tau je bilau v osemdesetih pa v začetki devetdesetih lejt preminaučoga stoletja), gda se je družo s Kociprovimi »pojbi«, s temi legendarnimi prekmurskimi goslari, med najlepšimi v njegovom žitki.

Brodim, ka leko tomi našomi eričnomi goslari čestitam tudi v imeni vsej porabskih Slovencev, vej pa znam, ka ga tudi vi radi poslušate. Želejm njemi ške, ka de s svojo črno kitaro ške dostakrat špilo, tudi v domanjoj krajini, gé vseeno furt več lidi cenitau, ka je za Prekmurje napravo na »Slavskom« pa po cejlom svejti.

Silva Eöry

GESTI ZA TEJLO IN DÜŠO NA DOLINSKOM

Letos 13. julišu so graubi viherge divdjali po cejloj Sloveniji, najüše pa je bilau venak vrnau na našom konci, v Prekmurji. Vöter je dojrigo streje, voda je zalejala več poštij, v dosta domauvaj je nej bilau elektrike. Sombotelski Slovenci smo z žalostnim srcom šteli novice o tajoj nesreči, dva dni kisnej, 15. julišu pa smo se donk napautili

V Renkovci pečéjo gibanice s prekmurske mele in prlečki djabk, pri drugi figicaj pa nücajo ribez in tikvi z domanji njiv.

na edno kratko prauško v krajino kauli vesnice Renkovci. Med potjav smo fejest šanjivali nekda lejpe topole pri Rakičani, štere je vihér na dvaje strau, strašno pa je bilau gledati rame s pobantivanimi strejami tö.

Naš avtobus je oprvim stano pri paverskoj kuči, s štere je skupina »Hudo dobro« napravila »Ižo gibanice«. V tom rami vsakšoma

Sombotelski Slovenci pri grobi püšpeka dr. Jožefa Smeja, šteri so vsikdar z oprejtimi rokami gorprijali prauškare z Vogrskoga.

z veseldjom nutpokažejo, kak se redijo dvaje féle figice: prekmurska pa prlečka gibanica. Pautnicke smo od domanje vertinje zvödali, ka je té pokaraj ime z rejči »gibati« daubo, vej je pa trbej njegvo testau »vugibati«. V prekmursko gibanico se štiri féle

nadejve deje: škipke, mak, ori pa djabka – v naprejsisanom redej in duplansko, na osem štaukov. Druga, prlečka gibanica pa samo en štauk má, vrkaj s škipkami in vrnjim mlejkom.

Gda smo vse tau čüli pa kauštali, so nam domanji eške raztomačili, ka v svojom centri takšim betežnim lidam delo davajo, šteri bi indrik nej mogli

delati. Zvün gibanic se spravljajo eške z djablanami na trunkaj, s pobranoga sada pa šajbe, kekse in sause rédijo. V tajoj iži leko vsakši proba speči svojo gibanico tö.

Na drugim konci vesi Renkovci so nas že čakali pri firmi Lušt, štera v svoji glažojnatni ižaj trnok dosta, več deset gezero paradajsov pauva. Njini »gra-

čenek« smo steli od blüzi tö pogledniti, zatok smo se mogli nutnaravnati v bejle, plastične »skafandere«. Vrnau te je sunce najbolje prejk glažojnatne streje sijalo, zatok smo se skor sküjali, gda smo poslušali vodičko.

Od nje smo čüli, ka paradajs na

devet hektaraj pauvajo in ga polejavajo z deževnicov, vküppobranov v »lagunaj«. Deset kednauv stare flance posadijo vsakšoga januara, prve paradajse pa poberéjo že apriliša. Rastlike njajo rasti, zatok leko dosegnejo 9 do 11 mejterov. Stebla zdigavajo in spiščavajo z vaužami, ka bi leko delavci gda koli cujprišli. Cvejtni pra kaulivrat nosijo čmrlji (dongók), s toga se vidi, ka v glažojnatni ižaj ne šprickajo s čemerami. Paradajse dojrigo poberéjo z rokami, depa eške samo te, gda so že cejlak zreji in majo takši žma, kak če bi zrasli na domanjom gračenki.

Vözošvicani smo dojrismetali svoje bejle anorake, te pa smo

Paradajze firme Lušt odavajo po cejloj Sloveniji. Če štoj šké vleti pogledniti njime glažojnatne iže, more švicati v »skafanderi«.

koštavali vseféle renkovske dobraute: paradajsi so bili redeče, žute in črne farbe, ništerni pa so meli formo po slivaj ali črešnjaj. Po tistom smo se napautili dale prauti Törnšiči, gde stogi cerkev Marijinoga vnebovzetja, glavno prauškarsko središče murskosočke püšpekije. Franciškanški barat pater Andrej nam je znautra v cerkvi lepau raztomačo, ka má Boža iža dva tala: v staroj, zdaj praznoj cerkvi s 14. stoletja zvekšoga samo najgir prauškare gorprijajo, v nauvoj cerkvi, štero so blagoslovili leta 1915, pa eške gnesden slüžijo svete meše.

Stara cerkev je erična po freškona naj molara Janoša Akvile, šteri je v srejdnom vöki med drugim vönamalo velemérsko cerkev v krajini Örség tö. Na njegvi največ vrejdní kejpaj v Törnšiči leko spoznamo življenje vogrskoga krala svetoga Ladislava,

ka je najbolje cejla takša legenda med Karpatami. Na drugi stenaj vidimo evangelište pa apoštolo, štere je Akvila v martjanskoj cerkvi tö namalo.

Sombotelski prauškare smo vküper zaspejvali sveto pesem »Je angeu Gospaudov«, po tistom pa smo se napautili dale v Bogojino, na slejdnji postanek na svojoj pauti. V maloj goričanskoj vesnici so na več mejstaj poštij popravlali, po kračišom blaudenji pa je naš bus donk sparkéro pred cintorom. En cajt smo iskali in končno najšli grob veukoga prijatela porabski Slovencev, pokojnoga mariborskoga püšpeka dr. Jožefa Smeja. Gospaud so se v tajoj vési na-

raudili leta 1922, mrlí so v 99. leti starosti. Če rejsan so se steli vönavčiti za padara, je je Baug pauzvo v cerkveno slüžbo. V dühovnika so je posvetili med bojnov v Somboteli, trnok dobro so znali vogrski gučati pa pisati. Gvüšno zavolo toga tö so nas, sombotelske Slovence tak radi meli, zatok so nas vsikdar z veukov radostjov gorprijali na püšpekiji v Maribori.

Na grob düšnoga pastéra, šteri je znau do konca svoji dni ostati prausen človek, smo položili svejčo spomina in slovenski pa vogrski zmolili eden očanaš in zdravamarijo. Z néba je žarelo letno sunce – gospaud Smej so nas gvüšno z očinskimi očami sprejavali tačas, ka se je naš bus srečno pripelo nazaj v Somboteu. (Kejp na 1. strani: Sombotelski Slovenci v Marijinog prauškarskoj cerkvi v Törnšiči)

-dm-

PISALI SMO PRED 30. LEJTI

V 17. številki časopisa Porabje, stera je vöprišla 26. avgusta 1993, je pod naslovom Prazni(k) kruh(a) Francek Mukič etak zapiso: »Dan sv. Štefana, 20. avgust, je prejšnji režim odpravil. Verjetno zavoljo njegove verske vsebine in „reakcionarne“ ostrine. Uradno so ga preimenovali v Dan ustave. (Nekoliko je seveda groteskno, da naj bi ravno zgoraj omenjena ustava zagotavljala pravico do izražanja verskega prepričanja.) Kasneje so vso stvar skušali omiliti (dezideologizirati?) na ta način, da se je reklo, da je 20. avgust praznik kruha. Kajti ob tem času se že ve, ali bomo imeli - rečeno v prisposobi - dovolj kruha tudi letos. 20. avgust je današnji že spet Dan sv. Štefana, kar je tudi prav. Po drugi strani je tudi narodni praznik. Čisto v redu. Tale praznik kruha, ob vseh svojih ljudskih koreninah, je v danih okoliščinah seveda imel določen socrealističen prizvok. Izginotje imena samega me v bistvu niti ne moti. V zadnjem času pa me vse bolj bega, da se stalna besedna zveza »praznik kruha« razkrajaja. Dobiva nov pomen, v tem smislu, da je vse več praznikov in vse manj kruha. Torej da tudi klasična fraza »kruha in iger« vse manj velja na Madžarskem. Namesto vsakdanjega kruha ponujajo ljudem igre, igrice in praznike. Načelno nisem proti ognjemetu ob 20. avgustu, saj konec koncev tudi hec mora biti. Pa ob teh razkošnih raketah (20 milijonov forintov) se človek vseeno spomni, koliko »napora« je morala uboga vlada vložiti v to, da ob povišanih prometnih davkih (zlasti v zvezi z živili) dobijo enkratno denarno pomoč tisti, ki so tega najbolj potrebni. V višini 1000-1500 forintov, za kar dobiš 3-4 kile mesa. Enkratno. Enkratno nizko in smešno. Opažam v mestu Sombotel, kako se je pomnožilo število ljudi, ki prosjačijo: reveži, begunci, lumpi in podobni, od Boga zavrženi ljudje. Spremenili so celo taktiko. Prej so prosili za vbogajme v glavnem na širnem glavnem trgu. Zdaj so se nekateri preselili v ozko uličico, ki povezuje Glavni in Bersenyijev trg, da jim res ne bi mogli uiti. Če ti pa to kdaj pa kdaj vendarle uspe - saj vsakomur in vsak dan pa tudi ne moreš pomagati, če sam nimaš preveč -, pa nika kor ne moreš uiti svoji vesti. Kaj mislite, ali tudi potratno državo tu pa tam peče kaj vest? Ali jo sploh ima? Bom se moral pozanimati pri kakem dušeslovcu. Potratnost se kajpak ne nanaša le na ognjemete in podobna ljudska rajanja, ampak na tisoče drugih nepotrebnih stvari. Vendar

sta bila na Madžarskem vsedržavni ognjemet in praznik kruha vedno povezana kot kakšna siamska dvojčka. In ob pomanjkanju kruha ljudi nekoliko vznemirja prazen blišč. Beda in blišč namreč ne gre sta skupaj. To je razvidno tudi iz tega, ko te bleščeča država vabi v Budimpešto na sijajno prireditev (naj se vidi razkošje!) in ubogim revežem ponuja vozovnice po polovični ceni za vlak. Ljudje na podeželju si lahko itak vse bolj redko dovolijo, da obiščejo svoje sorodnike v glavnem mestu.«

V rubriki Porabske družine pa je Irena Barber gorziskala Margito Olah, stera je delala v edni bauti v Varaši, gé zelenjavo pa sad odavajo: »Ona rada guči slovenski s Slovenci, zatok ji pa šefica pravi, ka je zlata vrejdna. Doma sam go poiskala edno nedelo. Ona je samo v nedelo doma. Z možaum, Gyözóm Olahom sta samiva doma, počivata si. Njigvi žitek je puno s takšimi spomini pa zgodbami, ka bi od zranka do večera leko prpovejdala. Margita, ti že dugo tuj v Varaša živeš, če si rejsan v Sakalauvci rodjena. Tvoj oča pa tvoj mauž sta Vaugra. Kak tau, ka si ti itak nej »pozabila« svojo materno rejč? »Od toga samo telko leko povejm, steri svojo materno rejč pozabi, tisti je ali nauri ali pa nepošteni. Materno rejč, če si se go navčijo, ne moreš nigdar pozabiti.« Kak je pa bilau, gda si mlada bila pa si eške v Sakalauvci živela? »V pavarski držini sam se narodila, dela sam se nigdar nej bo djala. Samo sam etak leko skauz spravila vse tau, ka se je nam godilo. Kuman sam vöspravila 8. klas šaule, gda so prišli po nas, pa so nas kak kulake odpelali. V tabori smo živeli, stražali so nas. V mladij letaj sam se navčila, ka je delo. Kuman se je zorilo, smo na njivaj bili. Svinje sam tö

pasla. Gda je čoka kotila, sama sam bila. V maloj förtogi sam male pujčke domau prinesla. Delo nas je gordržalo. Gda smo pa prišli domau, doma smo nika nej najšli v rama, samo stané. Znauva smo začnili.« Ge tak znam, da si že v penziji, dapa zatok vsakši den delaš. Kak je tau? »Največ sam v židanoj fabriki delala. 40 delovni lejt sam zadobila, pa za tau so mi dali na mejsec 8 gezero forintov penzije. Tau je malo, pa ovak tü tak mislim, dja brez dela ne morem ostati. Te pa zdaj tö delam. Znam tri rejči, slovenski, nemški, vogrski. V ednoj bauti je tau dosta vrejdno. Dja se potrüdím za vsakšoga. Radi odijo etak v našo bauto. Tü je bijo eden slovenski lektor, gospod Kerčmar. Njegva žena je rada ojdla v našo bauto. Zdaj, ka so več nej tü, so me gorpoiskali.« Večkrat me je razveselilo, gda si mi gučala, ka novine Porabje do slednja litare vöpršteš, pa v drugi novinaj tü sploj vse tapršteš, ka od Porabski Slovencej pišajo. Zakoj je teba tau potrejbno? »Dja sam tü v Varaša, da sam pa Slovenka. Rejsan vse taprštem od Slovencev. Ne moram trpeti kaj takšoga, ka je prauto nas, prauto našoga djezika. Tistoga reda sem sploj čemerna bila, gda je dosta guča bilau od »Vendov«. Na tau samo telko povejm, aj vsakši tau dela, na ka se razmej. Zakoj pa trbej ranc vlejtči, gda bi se vküp držati bole splačalo, sploj pa nam, ka nas je tak trno malo.« Margitin mauž Gyözó naja poslušá, do tejsa mau je nej do rejči prišo. Gyözó, ka ti misliš od Porabski Slovencev, kakšo lüstvo je? »Ge sam več lejt delo v Slovenski vesi na občini (tanácson). Leko povejm, ka so mi v žitki tau najlepši spomini. Rad sam tam bijo. Ge sam rad emo tisto lüstvo, oni so meni tü radi bili. Poštenje so mi dali, tak kak ge njim. Do penzije sam delo v Varaši v zavarovalnici (biztosítónál). Tüj sam tü dosta prilik emo se srečati s Slovenci. Nigdar sam nikše navole nej emo z njimi.« Zdaj sta vüva sama doma. Ge tak znam, ka mata dve čerki, Timeo pa Marto. Ka je z njimi? »Timea se je oženila. Ona ma visiko pedagoško šolo, je leranca. Včila je tü. Po tistim, gda je dejte mejla, je pa zgübila svojo mesto. Zdaj na policiji dela. Tam tü velki asek vzema tauma, ka zna slovenski. Timea je dugo plesala v Sakalauvca pri folklori. Gda je folklorá zgübila vodjo, go je ona vodila. Žau gnes več v Sakalauvca nejga plesne skupine. Druga čerka je Marta. Ona zdaj odi eške v Györ v šaulo. Vüpamo se, gda konča šolo, dobi tü v Varaša delo.«

Vküpobrala Silva Eöry

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Italijani v vesi Olaszfa

Gnauksvejta je lüstvo vö iz vesi v varaš šlau, zato ka skrak so meli delavno mesto pa dosta ležej so leko živeli. Nej se je trbelo tak daleč voziti, baute, šaule, vse je na ednom mesti bilau. Tak je tau bilau v Železni županiji pa v Porabji tö. Zavolo toga so konca osemdeseti lejt v mali vasaj zvekšoga samo starejši živeli. Depa potejm se je nika spremenilo, varašanci, najbola iz vekši varašov, so znauva po vasaj začnili kipüvati stare rame pa parcele, gde so leko zidali. Sprvoga samo za vikend, sledkar pa že vsigdar več je bilau tisti, steri so stalno tam živeli. Zato ka so začnili ceniti mir, naravo pa zdravo življenje.

Za par lejt so nej samo z Vogrskoga, litji z drügi rosagov tö začnili kipüvati zemlau pa rame. Tau so zvekšoga Avstrijci bili, rejdko Angleži ali lidgé s kakšnoga severnoga rosaga. Če Italijane (Talanje) gledamo, samo sploj malo nji je prišlo v Železno županijo. Zvün edne vesi, kama se je štiridesetštiri taljanski družin preselilo. Tak ka nej samo ka Olaszfa (Italijanska vas) se zove, rejsan dosta Italijanof žive tam.

Tau se je tak začnilo, ka je v 90. lejtaj prišla edna italijanska družina, stera je za seuv potegnila drüge, pa tak nagnauk jih je dvajsti družin gratalo. Ta številka je od leta do leta vekša bila, največ 44 italijanski družin je živelo v vesi Olaszfa, največ taši, steri so že v penziji. Zaka je telko Italijanov prišlo? Zato ka za nji so fal cejne bile, fal je bilau tü živeti, njigve penzije so tü dosta več vrejdne bile kak doma. Istina, če so Italijane pitali, oni so na tau tau prajli, ka se njim fejsť vidi tü, tak kak če bi doma v Toskani bili. Zavolo toga, ka edni so že vöpomrli, zdaj 28 italijanskih družin žive v vesi Olaszfa. Največ nji ostane od sprtolejtji do djeseni, v zimi dejo nazaj v Italijo.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Dan združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom

17. avgust je od leta 2006 državni praznik – dan združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom, ki pa ni dela prost dan. Po koncu prve svetovne vojne je namreč Prekmurje po določenih Pariške mirovne konference pripadlo Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev. 12. avgusta 1919 je Prekmurje zasedla jugoslovanska vojska, 17. avgusta pa je na množičnem ljudskem zborovanju v Beltincih oblast predala civilnemu upravitelju.

Državna proslava sicer poteka vsako peto leto in bo znova priložnost leto. Vmesne osrednje regijske proslave prekmurske občine pripravljajo same. Osrednja slovesnost je bila letos v kraju Hotiza. Lendavski župan Janez Magyar je v uvodnem nagovoru spomnil na regijsko moč v parlamentu in v vladi ter dejal, da se »moramo pri angažiranju za dobrobit pokrajine ob Muri združevati in vso energijo preusmeriti v zgodovinske priložnosti, ki nam jih ponuja Evropska unija«. Kot je poudaril, si nihče ne želi, da tudi v bodoče imenujemo Prekmurje kot manj razvito pokrajino, ki stagnira.

Slavnostni govornik je bil minister za obrambo Marjan Šarec. Po zgodovinskem orisu prekmurske preteklosti ni mogel mimo minulih ujm, posledice uničenja povodnji pa je primerjal z vojno. Ob tem se je zahvalil vsem, ki so z nadčloveškimi napori reševali ljudi in premoženje ter dali vedeti ljudem, da niso sami. »Kot gasilec, politik in kot človek sem prepričan, da nas vsaka takšna preizkušnja samo še bolj utrdi v našem poslanstvu,« je poudaril. Slovesnosti so se udeležili tudi nekdanja predsednika Slovenije Milan Kučan in Borut Pahor, ministrica za kmetijstvo Irena Šinko, minister za notranje zadeve Boštjan Poklukar, minister za kohezijo in regionalni razvoj Aleksander Jevšek, predstavnica urada predsednice republike Nataše Pirc Musar, številni pomurski župani in drugi.

Poletne vitaminske bombe

MALINE

Tak mislim, ka v Porabji vsakši pozna in gej maline. Maline so gé najbaukšo poletno sadje. Zrelijo junija in julija, depa gestejo trajne sorte (folyton-termó) tó. Nej so gé aklave rastline, gékoli rastejo. Vidimo je kauli lesa, v šanci in pri po-

tokaj. Inda je dosta več malin raslo kak zdaj. Gda smo mlajši bili, smo cejlo leto maline géli, bráli. Nut so je kújali in odavali tó. Tiste divje maline so baukši žma mele, kak tiste, stere zdaj doma pauvamo. Požlahtnjene sorte so vekše gé, gestejo rdeče, rumene sorte,

depa nemajo tak dobroga žmaja kak divdje.

Maline gesti je trno zdravo gé. Najbaukše nam té spadnejo, gda tavó demo v ograćenek pa sí za sebe beremo. Friške majo v sebi največ vitaminov, pravijo, ka maline so gé vitaminske bombe. Sto ma ograćenek, aj si je posadi. Nej so aklave, brž zrastejo, pauv majo že na drugo leto.

Maline dostafele formo gorponücamo. Gda so že lepau zreje, je leko nut dejemo v jogurt. Redimo sadno šalato, župo. Nut je dejemo v torto ali go z njimi kinčamo. Redi-

mo sok, marmelado. Če dosta mamo, vredno je gé v hladilnik djati, vzimi kak dobre bau-dejo.

Maline majo v sebi dosta A, B, C vitamina pa beta karotin tó. Bogate so gé z antioksidanti, zvün toga gestejo nut mine-

rali, magnezij, fosfor, kalcij, kalij in železo. Vitamini, ki jih vsebujejo, krepijo imunski sistem, če dosta malin gejmo, nemo tak naleki betežni. Maline imajo v sebi dosta železa, prauti slabokrvnosti so dobre gé, pobaukšajo nam krvni kejp. Vitamin C nam pomaga

se braniti prauti virozam in bakterijam in poveča odpornost organizma.

Iz lisk dober čaj leko naredimo, steri je dober gé prauti prehladi in bolečini v grli. Tlesno temperaturo nižja, ima diaforetični učinek (izzasztó hatása van). Diabetiki tó leko maline gejo, ka imajo malo ogljikovih hidratov. Mlajši tó leko gejo, maline ne povzročijo alergijo kak jagode. Maline gésti je zdravo gé, dosta pozitivni učinkov majo na našo tejló, veliko prevencijo za našo zdravje.

Margit Čuk

IZ NAŠE KÜNJE: STARINSKI KIFLINI S SVINSKO MASTJO

Gda sam bila mala, smo pri kuči največ nücali svinsko mast. Z njau se je kújalo, peklo, pohalo pa še na domanji krüj smo si jo radi mazali. Dosta lidi pravi, ka dá mast čista drügi žmaj kújano mi kak pa oli ali pa puter. Tistoga cajta so se tüdi pogače pekle z mastjo. Gnesden tüdi sama mast ponücam z buhtline pa djabočno pito. Doktorji zadnje cajte pravijo, ka je mast nej škodljiva zdravji kak so tau duga leta mislili.

Zatau mo z danešnjim receptom malo šli v stare cajte, gda se je mast nücala bole kak kaj koli drügo. Pekli mo prave starinske kifline in priprava tej kiflinov vam nede vzela ranč dosta cajta.

Sestavine za testau:

- 500 g gladke mele
- 1 dajce
- 200 g masti
- 2 žlici cukra
- 1/2 žličke soli
- 200 ml jogurta
- 1 pecilni prašek
- 1 vanili cuker

Nücali te šče marmelado za punjenje pa cuker v praji za cukranje kiflinov.

V posaudó najprle damo mast. Dodamo cuker, vanili pa sau. Vevküper dobro stepemo z mikserom. Med stejpanjom damo cuj jogurt pa dajce, na konci pa še melo, štero smo prle zmejšali s pecilnim praškom.

Testau razdelimo na dva dela. Vsakši del razvalemó v kraug, šteroga razdelimo na 16 kosov oz. trikotnikov. Vsakši trikotnik namažemo z marmelado, štera more biti fajn trda, ka nede tekla iz kiflina. Kifline zlagamo v plej, v šteroga damo paper za peči, te pa kifline pečemo na 180 stopinjaj, ka gratajo fajn rjavi. Mrzle te samo še skotamo v cukri v praji.

No, pa dober tek iz naše v vašo künjo!

Simona Rituper

KDOR IMA CVETLICE RAD/STO MA RAUŽE RAD...

Poletna nega trajnic

Če trajnice posadimo na pravo mesto ob pravem času, imamo z njimi res malo dela. Tisti, ki ne želijo

analizirati prostor, kamor jih nameravamo posaditi. Rastline se zelo različno prilagodijo, to nam pove

saditi trajnice, ki potrebujejo veliko vode. V poletnem času se morda le zelo redko zgodi, da je treba dodajati

poležejo. Nekateri ljubitelji rastlinja jih privezujejo na različne načine in z različnimi tekstilnimi tra-

Sprotno odstranjevanje odcvetelih stebel ameriških slamnikov je poletno opravilo, saj s tem spodbudimo razvoj novih in tako podaljšamo čas cvetenja.

Visoke trajnice kot je helenij v družbi z ostalimi trajnicami se rad poleže, zato je dobro, da namestimo lesene loke, na katere potem privezujemo nestabilna stebela.

izgubljati veliko časa z raznimi opravili in hočejo uživati pri delu in ob rezultatih

njihov izvor oziroma mesnini opravili in hočejo uživati pri delu in ob rezultatih

kakšna gnojila, to opravimo spomladi. Nikakor ni smiselno poleti trajnic vrtu

kovi, vendar s tem rastlini večkrat uničijo vso njeno lepoto. Priporočljivo in bolj

Pri nekaterih iskričkah stebela po cvetenju ostanejo dolgo na rastlini, šele ko so neugledne, jih porežemo.

Cvetove pri hermeliki pustimo do spomladi.

svojega dela, sadijo trajnice načrtovano.

Vzdrževalna poletna dela morajo biti opravljena pravočasno in temeljito. Vzdrževalna dela so: odstranjevanje plevelov, skrb za rahla tla, skrb za vlago in sprotno odstranjevanje nelepkih rastlinskih delov. Pri nakupu trajnic moramo izbirati premišljeno in vedno moramo

podnebja lahko sklepamo o njihovi odpornosti. Tako nas bodo za trpežne zasaditve zanimale trajnice, ki v divjini naravno uspevajo na skalnih, peščenih rastiščih in plitvih tleh. Za dobro preskrbo z vodo je zelo pomemben koreninski sistem. Kjer sonce neusmiljeno žge in je morda zraven še plitka in sušna prst, je nesmiselno

gnojiti z različnimi gnojili, vsekakor pa je treba pri mladih trajnicah, ki še niso strnjene, obnavljati organsko zastirko, ki preprečuje zabijanje tal, zagotavlja boljše vpijanje morebitnih padavin in manjše izhlapevanje iz tal. Po potrebi tudi rahljamo tla, da se ne skorjijo in ostanejo zračna. Visoke trajnice na vrtu rade

naravno je, da v določeni rastni fazi med rastline namestimo osušene bambusove loke, ki se pozneje skrijejo v rastlini.

MORDA NISTE VEDELI ...

Rdeči rman potrebuje redno razsajanje.

*Besedilo Olga Varga
Foto svetovni splet*

... DO MADŽARSKE

Kje je največ vlomov v državi?

Spletni portal novekedes.hu je pripravil zemljevid države z oznakami, na katerih območjih je največ vlomov. Daleč najbolj ogroženi so Budimpeščanci, kjer je policija v prvi polovici letošnjega leta registrirala 402 vloma. Da so prav prebivalci glavnega mesta najbolj izpostavljeni nepridipravom, kažejo tudi podatki zadnjih dveh mesecev. V dveh poletnih mesecih je bilo v Budimpešti 112 vlomov, v Železni županiji – kjer živimo tudi mi – na primer le sedem, v naših dveh sosednjih županijah le trinajst (Győr-Moson-Sopronska) in dva (Zalska). Analiza spletnega portala pokaže tudi, da vlomilci najraje izberejo družinske hiše, kjer se jim obeta večji plen. Število vlomov najbolj naraste poleti, sploh v času, ko so družine na letovanju. Spletna stran in tudi policija opozarjata ljudi, naj ne objavljajo na omrežjih, kdaj so na dopustu, saj s tem izzivajo usodo. Ponujajo pa tudi nekaj primerov, kako lahko zavrnejo vlomilce. To so predvsem alarmne naprave oziroma rešetke na oknih v pritličju ali kletnih prostorih, saj se vlomilci neradi ubadajo z njihovim odstranjevanjem. Opozarjajo, naj prosimo sosede, da izpraznijo naš poštni nabiralnik, saj je prenapolnjen poštni nabiralnik lahko znak, da pri hiši ni nobenega doma.

Festival vojaških pesmi

Že trinajstič je majhna vas v Zalski županiji organizirala festival vojaških pesmi, ki je vse bolj popularen in uspešen, saj publika obožuje pesmi, ki so simbol obdobja, ko so fantje še služili redni vojaški rok. Služenje so na Madžarskem ukinili leta 2004, večina moških srednje in starejše generacije pa ima osebne izkušnje in doživetja. Na festivalih ob spremljavi pihalnih orkestrrov omenjene pesmi poje vsa publika. Idejni oče festivala, 77-letni strugar, drugače tudi sam harmonikar, je postal častni občan občine Zalaapáti. Da je to častljivo priznanje, kaže podatek, da je imela občina do zdaj le dva častna občana, domačega župnika in družinskega zdravnika.

BOLA SMO ZDRAVI PA VESELI BILI

Juliuš pa avgustuš sta bila prvin tistiva dva mejseca, da so pavri največ dela meli. Nej dojšlo, ka senau trbelo sišiti, te so še na njivo odli, ka je pa največšo delo bilau, tau sta žetva pa mlatitev bile. Tašoga reda je vsikši na pataj bejo, kak mlajši, tak stariške pa stari stariške, zato ka te čas so nutraspravljali sildje, iz steroga so cejlo leto krū pekli. Gda je tau veliko delo bilau, te je dosta časa nej bilau tjojati, bola vse tašo

Petrina Mariška s starimi kejpji

prausno so djeli. Ka je tau za djesti bilau, kak so tau redli, od tauga sem Petrno Mariško, po možej Zankoč, spitavo iz Števanovec.

- *Tetica, vleti, gda je največ dela bilau, gda je vsikši vanej delo, gda je nej bilau časa tjojati, tašoga reda ka se je djelo?*

»Za zajtrek so brž kakšni kaup spekli pa vcuj so mlejen kafej spili, s tejm so te do podneva ta bili. Te je niške nej emo časa, ka bi domau ušo, ka bi kaj vgrizno, delo je naprej valaun bilau.«

- *Gda ste zaranka stanjivali?*

»V štrtoj vōri smo vsigdar stanili. Najprvin smo v štali taopravili pa te v sedmoj vōri smo zajtrek meli. Zajtrek je vsigdar prausti bejo, kak sem prajla, ali kakšen kaup ali kakšni šman je baba na plautlini spekla. Tak smo te dopodneva ali še duže ta bili, dosta dela je bilau pa ništje je nej čūto, ka je lačen. Bola je vsikši na

tejm bejo, aj kak najprvin žetvo tanappravimo, nej ka bi kakšen dež ali toča sildje tazmlatila.«

- *Podne ste domau prišli ali vanej na mazevaj ste djeli?*

»Vsigdar smo domau prišli, zato ka skrak smo meli grünt, drugo pa tau bilau,

Mariška pa njeni mauž z mlajši pa vnūki

ka maro podne spolagati trbelo.«

- *Ka ste podne djeli?*

»Tašo, ka je brž kreda bilau, baba je kakšno kapūsto stjōjala pa svinjsko glavau nutrazrejzala, bilau ka kromče ali kakšno testau, ranč ka je bilau. Krōj smo tašoga reda, gda je nej bi-

lau časa pečti, dva tjedna staroga djeli. Dja še zdaj dostakrat pravim našim mlajšom, aj mi prinesejo melo pa mo probala krōj pečti, tak dva kolača, če se mi posreči. Depa oni mena vsigdar pravijo, njaj mami, ka 'š se s tejm mantrala.«

- *Prvin sta žetva pa mlatitev veliko delo bila, zato ka sledkarso ste mele krōjpekli. Če nej bilau semena, te nej bilau mele pa krōja tō nej.*

»Tau je nej málo delo bilau dočas si do zrnja, do mele pa do krōja prejšo. Najprvin so poželi, te se je snaupke redlo, s tauga so se te kope sklale. Da so kope posenile, te smo je notazvozili pa te smo potejm mlatili.«

- *Kak se je zvalo tisti snaupke, stero se je v križ sklalo?*

»Steri je spodkar na zamlej, tisti snop se tak zove ka školnik, steri je najviše, tisti je pa pop, na srejdi so pa sta-

ne. V eden križ je štiridvajsti snopov šlau, mi smo doma stauptdeset križov meli, pa tau smo vse z rokav pokausili.«

- *Kelko je vas bilau na žetvi?*

»Dej dak, od tašče sestra, dja, pa da je mauž doma bejo, te je še on tō pomogo. Pa te

smo tak eden tjedan zato dolaspajli žetvo. Mlajši so pa pauvrste delali pa sprauti so vtjūpnosili snopke za

Zdavanjski kejp

nami. Te je nej tak bilau kak zdaj, ka mlajši samo pred tevenom pa pred računalnikom sedijo pa se samo norijo včijo.«

- *Kak je bilau, gda je mlatitev bila?*

»Tašoga reda so sausedje, žlata vtjūppišli, pa te eden den smo zmlatili. Na obed smo perece spekli pa raje reteše v peči, šunko smo tjojali, sto kak je lado. Tau tō istina, ka te je še lūstvo nej tašo maudro bilau kak zdaj, te ka si ma dau, tisto je zo.«

- *Vi še pečete perece?*

»Dja še zato pečem, gda je vūzem, buča pa na božič. Perece leža narediš kak krōj, zato ka testau je bola rajo, leža se mejsi.«

- *Ka ste djeli za večerdjo?*

»Največkrat pečene kromče pa kakšno segnjeno mlejko, dja sem tau sploj rada mejla, še gnesden si dostakrat spečem. Depa bilau tak, ka župo ali kakšno kavo smo spili. Te je lūstvo nej bilau

tak prebrano kak zdaj, bola vse prausno so djeli, depa tisto je vse zdravo bilau. Zaranka smo dostakrat raji

kaup spekli pa te tau smo cejli den djeli. Gda si lačen domau prileto, eden falčak si v rokau vzejo, si ga zo pa si že leto tadale, gda je delo bilau, te je nej bilau časa.«

- *Djajce ste nej pekli, tau je tō brž kreda bilau.*

»Bola smo šman redli, zato ka bola je vōdau, bola smo se leko nadjeli. Dja še

zdaj vse tašo bola indašno tjojam doma. Gda mlajši domau pridejo, najprvo je vsigdar tau, ka me pitajo, če mam tašo staro djesti, ka so prvin djeli. Depa ranč tak so pravniki tō, gda mala Kitti pride, vsikdar me pita, baba maš, ka mo amo leko.«

- *Mlejko je vleti pa vzimi bilau, dosta ste djeli pa tjojali z mlejkom?*

»Mlejko, ka smo zaranka podaujili, tisto smo tadjali pa večer s kroumči smo spili. Ka ostalo, s tistoga smo vrnjo pa segnjeno mlejko redli. Mlejko smo notra v štōjcline zljajali, tam se je segnilo, pa te dočas ka smo go nej ponūcali tau je tam na stelažiji stalo. Prvin smo dosta delali, vse prausno smo djeli, depa bola smo zdravi pa veseli bili.«

(Kejp na 1. strani: Na zdavanji sina Karčina)

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

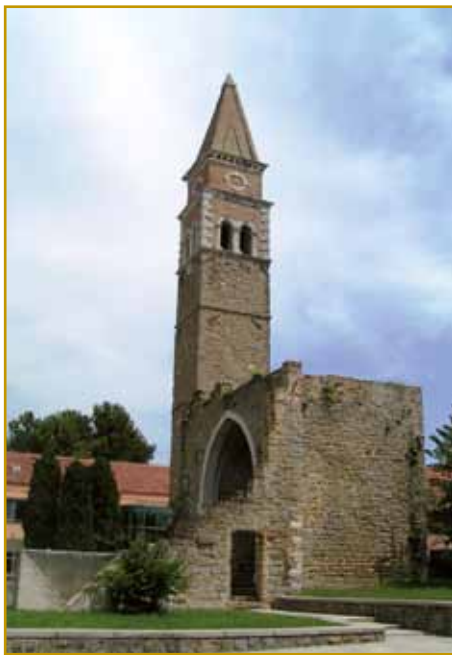
Ribe, šifiti pa sau so indasveja lidam skrak maurdja slüjž davali. V Portoroži se je tō ranč takše godilo. Gda té nejveksi turistični varaš v Sloveniji gnes človek vidi, skur ne more vōrvati, ka je tak bilau. Depa, un je inda tō na tistoj solenoj pauti stau, po steroj smo nazadnje ojdli.

Portorož

Najprva se na njegvoj pauti skauzi čas pri njegovom imeni stavimo. Že kak se čüje, neje iz kakšne stare slavske rejči vōprišlo. Inda so v šauli včili, ka ta aj bi »pristanišče vnaugi rauž« znamenüvalo.

Eške paunimo, pristanišče je tisto mesto, na sterom ladje ali šifiti pristanejo, se stavijo. Po latinski se pristanišči

Portus Sanctae Mariae de Rosae zove. Po tistoj davnoj kapejli je ménje daubo varaš. Dokumenti pa nam pripo-

Tau je od cerkve svetoga Bernardina do gnes ostalo. Vej se, ka cerkev vküper s kluštrom je leta 1452 Janez Capistran dau naprajti. Kak mladi šaular je svetoga Bernarda pošlüšo pa je njegov včenje kaulak po svejti noso. Janez je tō za svetoga človeka biu vōzглаšeni.

vejdajo tau tō, ka že prva so se bratovge dominikanci v kluštrom svetoga Lovrenca naselili. Kluštrom pa tisto Ma-

Staro se vküper z nauvim oženi, bi leko prajli. Zar na pravom kraji fotografije se cerkev sv. Bernardina vidi, hotel Bernardin pa se nut v maurdje »riši«. Spodkar pod njim so indasveja čunakline pa šifite delali. Gnes si tam malo bole pejneznati lidge svoja tejla namačejo.

port pravi. Depa, od kakši rauž pripovejdamo? Tau je Marija raužnoga venca bila, na mesti gnešnjoga Portoroža je njena kapejla stala. Gda v dokument iz leta 1251 poglednemo, se mala ves

rijino kapejlo bi gnes zaman iskali. Neka iz tisti stari časov pa se eške gnesden leko vidi. Na pau pauti od Portoroža v Pirani gospočki hotel Bernardin stoji. Tam je tō eden od vnaugi kluštrom stau, na

njevom dvauri pa cerkev svetoga Bernardina.

Življenjska pripovejst Janeza Capistrana se v kluštrom na brgej ne zgotovi. V sodačiji Monarhije je kak kaplan delo. Za dūšno zdravdje sodakov je skrb emo. V bitji skrak Beograda so ga Törki zgrabili, po nebesko velkom pa dugom mantranji so ga bujli. S tejm je za patrauna sodački kaplanov biu vōzглаšeni. Njevgo drugo ménje nam eške neka leko povej. Capistran v sebi latinsko caput-glava pa Istro nosi. Leko, ka po varaši Kopri (Capodistria) si je ménje dau. Do toga varaša eške kuman pridemo, od toga več po tejm povejmo.

Vej se, ka spodkar pod svetim Bernardinom so skrak maurdja ribiške čunakline delali. Bratovge iz kluštrom so za tau majstre gorvzeli. Iz te meštrije pa je že mala ladjedelnica (hajógyártó mühely) gratala. Ménje nam povej, ka v njoj so ladje delali. Tiste ladje ali šifiti so nej samo za ribičijo na velkom maurdji bili. Z njimi so vino, oljke pa njivi oli kaulak vozili pa odavali.

Gda od turizma v Portoroži pripovejdamo, se na tau brodi, gda je kak organizirani živeti začno. Zgodovina pripovejda, ka že od inda so lidge v blato iz solin radi ojdli. Zaprav, z njim so se nutnamazali. S tejm so si betege čunt pa kauže vračili. Turizem, ka je pejneze začno nositi, se je dosta kesnej naraudo. Leto 1865 za tisto vala, gda so turisti bole na velko v Portorož začnili ojdli. Tisto zdravo soleno blato pa je lidi eške itak k sebi zvalo. Prve vekše hotele so padarage dali gorpostavlati. Tam so lidi s tejm blatom vračili. Takšnomi turizmi se gnes zdraviliški turizem pravi. Kak se je z Marijino kapejlo pa dvōma kluštrom zgoti-

lo, vile San Lorenzo pa prvi hotelov za zdravdje gnesden več tō nega. V tisti časaj so nej velke brige za kulturno erbijo meli. Perauvnost za

naj lejtal, steri se na vodau leko spistijo. Gnes v Portoroži malo menje kak 3000 lidi žive. Tau so tisti, ka v njem svoj daum majo nutzглаšeni.

Vilo San Lorenzo je leta 1865 bautoš iz Švajca Josef Stölker dau zozidati. Turistom jo je začno vōdavati, nin 200 ji je nagnauk leko v njoj bilau. Malo po tejm je skrak nje na maurdji eden drugi bogati možakar že kopališče s kabinami dau naprajti. Po tejm je turizem na velke živeti začno.

pejnezami je na tau nej gledala. Na srečo stare karte pa dokumenti nam leko povejo, kak je tau inda vōgledalo.

Ovak pa na vreki turistične sezone vej po hotelaj pa drugi sobaj nagnauk do 100 000 turistov biti. Ve se, ka zavole

Palace hotel je prvim turistom leta 1911 dveri gor aupro. Té najveksi hotel daleč kaulakvrat v tistom časi je ranč tak zdravdje v solenom blatü reklamejro. Depa, ta hotel je za daleč najbolje bogate lidi valau. Gnes za tak malo romantičnoga vala, depa, pod seuw je vilo San Lorenzo pokopo, stera pa je tisto kapejlico na nikoj djala, po steroj je Portorož menje daubo.

Od turizma v Portoroži bi leko na dugo pa na šurko gučali, pripovej dali. O tejm, kelko glavašov s kraunami na glevej je tam ojdlo, kelko ranjeni vojakov po prvoj velkoj bojni se je v njem vračilo pa od toga tō, ka prva šala za pilote v Sloveniji je ranč v Portoroži z delo začnola. Zaprav, najprva so na hidropla-

gestija za nji mora na stoli biti. Tista indašnaj »košta« prausni lidi se bole na rejdkü leko najde. Depa, dun se leko gorziške. Tak, brudet je v črvej, malo mo preživlali, drugi teden mo pa tadale na paut po Slovenskoj Istri šli.

Miki Roš

4.

Dnevi so se vlejkli in zima je že eno par dni fejest prtiskavala. Oča in mati sta oblasti zadovoljno dvorila in tak se je vidlo kak da bi se čas stavo. Olga je sejdla na roubi svoje postele in skouz okno opazovala, kak je začno naraji naletavati snejg, in melo go je, ka bi ga najraj lovila v dlani.

»Ali je zdaj tou nej mogouče. Dejte je že na pouti,« je v straji in pričakovanji čakala nouvo skušnjo. Čudna bolečina v črevaj je gračūvala vsigdar ūjša, zatou je pozvala mater. Prleto je tūdi oča.

»Jaz iden po cesko babico!« Po večerdji so si vsi veselo nazdravljali. Oče je obilno noso vino, mati je pa spekla za oblast veliko dišečo pogačo.

Minoulo je eno par mejsecov in Olga se je že z deteton na rokaj veselo šetala po dvorišči. Začnile so poganjati prve trave in pod ižov so cvele norice. Eno par ji je natrgala, a je bilou potrebno iti domou, zato ka se je dejte začnilo oglašati.

»Ti moj mali Vladek. Ti moj Rus. Ka de z nama? De se spoj kaj spremejnilo? Zaistino nan nika ne fali, ali smo tak kak da bi bili notzaprejeti. Samo dvorimo njin leko. Lidje nas ne trpijo in z nikin nejdemo vkūper. Nišče ne vūpa niti priti k nan. Ali spoj sme štoj k nan priti,« je premetavala misli in pomali stapala gor po brejgi proti doumi. Da je prišla do podouken, je nezavedno poglednila proti sunčni vōri. Strousilo go je in misli so se njej zavrtele nazaj v tisto nouč, da je Volodja zakopo tisto škatūlico.

»Drva so ešče itak tū. Kak tou, ka ji je oča že nej na mesto sklou, kak je skrben. Tū smo mi nikdar nej meli drv. Čudno, ka je ne znosi v drvarnico,« je brodila, ešče malo postala, te pa stoupila v ižo.

Aleksander Ružič

SUNČNA VÖRA

Kak je čas ta šou, se njej je življenje vidlo vsigdar bole brez aska. Včasi je že zgūblala volou do življenja. Tūdi najbrž zatou, ka se je pri nji ceji čas, kak je bila obst v njuvoj iži, nika nouvoga nej godilo. Bila je močna in zdrava, puna moči in je z zadovolstvon pomagala starišoma pri kūjanji, praji in dvorenji pri oblasti. Žmetno je trpejla, ka se je eno par oblastnikov gdakoli poželivo obračalo za njouv. Vsigdar, da je na sebi začūtila te poglede, go je strousilo po cejlon tejli, zatou ka njej je te vsigdar prišo na pamet vsiljivi Stane.

»Kak je pravo oča: san Boug je poslo Radeta!«

Duge večere je presedejla na posteli in poslušala glasé s sadovnjakov, njiv in z goušče. Misli so se njej vsigdar samo ponavljale in se sūkale v krougi.

»Sova! Sova se glási,« je poslušala poznano oglašanje, štero se je čulo skouz na pou otrznjeno okno.

Mejsec je skouz ščipkasto fejringo, štero je sama z lejpimi ornamentivōokinčala, pošilo blejde črte na stejno in po posteli in osvetlūvo bejli obrazek njenoga Vladeka. Rada je poslušala noučno dogajanje in vselfé glási so njej malali predstave o borbi za življenje tan venej, mogouče na trajnki ali v sadovnjaki ali v goušči ..., zatou ka so smrtni kriki, šteri so kak ostru noužici rezali v tišino njeje ižice, gučali, ka je glij zdaj zdaj mogo nišče mrejeti, ka bi té drūgi leko preživo.

»Kak je Boug stvouro té svejt? Miranje in življenje ... in brez prestanka v ton zaconpranon krougi,« je s tejmimislimi kūšnila svojega Vladeka in poloužila glavou pouleg njega.

Ešče je nej niti prav zaspala, da go je zbudilo klonckanje. Skoron bi skričala, ali go je nika vseeno zadržalo. Naraj se je sejla na roub postele in strajoma začnila gledati prouti okni. Ešče je ednouk poklonckalo in da je malo bole poglednila, je v mračnoj svetloubi prepoznala Volodjo. Najprle je gratala vse trda, te se je pa malo zmirila in naraj odgr-

nila ferengo.

»Moj Volodja!«

Drgetajouči rouki sta se med oken-skimi križi združili in začūlo se je pritajeno hlipanje.

»Olja, naše vremja uhodit. Vozmi rebenka i molča podojdi pod časi!«¹ Vse se je godilo v sekundaj, zatou je nej mogla včasi k sebi priti, a od znoutraj njej je nika gučalo, ka more včasi tak napraviti, kak njej je naroučo Volodja. Eno par cout je zmetala na sebe, vzela koco in pokrila dejte, te pa zbejžala vō. Volodja je stau pod vōrov. Nakli je vpamet vzela nika razkopane zemle in tūdi drva so zdaj bila vkūper nadejvana ovak.

»Se pravi, ka je že vzeo tisto,« si je zbrodila, da so se njima lampe doteknile, in zbejžala sta v sadovnjak. Olga se je ešče obrnoula nazaj proti iži. Mejsec je že biu visiko nad vejkami drevdja na slemeni in meto vō od bejli oblakov po streji mračno svetloubu. Misli so njej gučale:

»Zbougou za vsigdar, moja draga oča in mati!«

Da sta šla gor po brejgi, je poglednila nazaj in si zašepetnila:

»Kama koli zdaj iden, toga pravličnoga mira več nikdar nemo vidla.« Začūtila je, kak da bi njej nika tejlo vkūper vlejklo.

»Nevarnost je velka. Ne ven, kama iden, stariša pa pūščan na milost in nemilost krvnikon,« so v njej preskakūvale misli.

»Olja,« ji je zdaj zašepetno Volodja za njenin hrbton in go cukno za rokav.

Ojdla sta dugo v nouč. Dejte sta si davala z rouk v roke in ga probala tolivati. Stavila sta se samo telko, ka je Olga naranila dejte, te je pa friško stapala za Volodjon, šteri je za en čas zavino s kolatečnic v gousto grmovdje, naednok je pa začno iti pomali, prignjeno, za tistin se je pa med vejkami zgūbo. Na Olgino grozo se je zdaj oglašilo tūdi dejte. Stisnila ga je k sebi in ga pokrila s kocov. Volodje je ešče nej bilou nazaj, ali se je z njegove smeri začūlo, ka nišče ide. Stopaji so bili najprle

vse bole razločni in se te pomali zgūblali med drevdjon. Te je Vladek znouva zadjouko.

»Stoj, ko ide?«

Olga je Vladeka stisnila k sebi in dejte se je zmirilo. En čas je bilou vse tjuma, te se je znouva začūlo:

»Nema nikog!«

A Volodje je dugo nej bilou. Vzeo je dejte in zapovedo:

»Bistro! Oni vernutsja čerez desjat minut!«²

Olga je zgrabila Volodjo za rokou in je začno tak friško iti, ka mogla za njin leteti.

Preskakūvala sta vejke, te se je pa neednouk pred njima pokazala z mejsecon osvetlena ravnica. Zavini-la sta v senco za grmovdjon. Ešče dale go je vlejko in za eden kratek čas sta bila na vouskoj pouti. Da sta prišla v sadovnjak, se je stavo in zasopleno pravo:

»Vot podaždi!«³

Olga je ešče komaj zdaj gor prišla, ka je Volodja meo napravljeni cejli plan njuvoga bejžanja prek granice. Najbrž je tūdi od tū prišo. Prestrašena in trpetasta je stiskavala dejte k sebi in gledala za Volodjon, šteri se je znouva zgūbo za grmovdjon ob polskoj pouti. Za eno par minut pa se je začūlo brnjeje džipa, včasi za njin pa se je pokazo ešče Volodja.

»Prišel drug, mi idem v svobodni mir!«⁴

Vgojno se je svejt v toj veškoj krčmi nauoupek obrno.

»Kje je Irena,« je s čemerami pito Rade očo.

»Pa najbrž v svojoj ižici,« je prestrašeno nazaj pravo oča, ali ga je začnilo skrbeti, zatou ka je do zdaj tak čemernoga Radeta nej vido.

»Tam je ni. Tudi nikjer drugje je ni. Hitro mi jo pripeljita, sicer bomo delali drugače.«

1 Olga, naš čas je prišo. Vzemi dejte in pridi pod vōro.

2 Brž! Za deset minut do šli nazaj.

3 Tū počakaj.

4 Prišo je pajdaš. Zdjaj idemo v slobodni svejt.

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

			AVTOR: MATJAŽ HLADNIK	SPAČENO BITJE	EKRIZIT	KRAVICA, TELJICA	KRIVOSOS	NINA STRNAD	JAPONSKI AVTO	TEMELJNA KNJIGA MUSLI-MANSKRE VERE
			NASAD SLIV							9
			SLOVITTI ŠPANSKI SLIKAR (PABLO)							
			PRIVI MOŠKI PO BIBLIJI ŽIVAL, KI SKAČE	10				LIROŠ ROJKO		
POMOČ: LIDIT OPTIMAT PER TRIBUN	34. 8. 79 UNIČENO MESTO V ITALIJI	KOLONA LJUDI, PARADA	UMETNIŠKO IME IGRALKE IDE KRAVANJA	CIGARETNI OGOREK	SMUČI	DRŽA, POLOŽAJ TELESA JUTRANJA PADAVINA				2
			1							
KUŽEK						STARO-RIMSKI DAVČNI URAZNIK TRIO			3	
KONSERVATIVNI ČLAN RIMSKEGA SENATA						MAKEDON. LJUDSKO KOLO PLAVALNI SLOG				PEVEC IN BOBNAK FUHLANČ (ANITA NI NIKOLI)
										UČINEK
FOLTEMA					PIŠKOT RDEČE ŽIVALSKO TRIVO ZA PREHRANO	12		ATA, OČE		
								FRANC. PEVEC MONTAND		
VŠJI PLEHČ V ANGLIJI			4		AMERIŠKI FILMSKI IGRALEC (BILL) SEDIH					5
								URBAN FRANC. JUŽNO-AMERIŠKI INDIJANEC		
ZBIRKA PODATKOV, RAZVID						11		KMEČKO ORODJE	7	
								GEORGE EASTMAN		
IGRALEC IN TV VODITELJ ŽNIDARŠČ						STROKOV. NJAK ZA EVGENIKO				
ZVEZNA DRŽAVA V ZDA						6		TLESK	8	

Končna rešitev:

1	2	3	4	5	6	7	5	8	9	10	11	10	7	12	2	5	7
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	---	----	---	---	---

V četrtek 31. avgustaša zrankoma v 6:50 si leko na televizijskem programu Duna TV poglednete nauvo oddajo Slovenski utrinkov. Če zamidite, bau oddaja na programi znauvič **gnaki den** zadvečerka v 13:25 na kanali Duna World.

Magazin leko kisnej vidite na internetnom atrejsi: <https://mediaklikk.hu/musor/slovenski-utrinki/>
Nutzakapčite tevene, mi vas čakamo!

TV SPORED

Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan: <https://tvspored.delo.si/>

SUDOKU

		9				6		1
			3			7	5	
4	1		6					
5					3	9		
			5	8	6			
		1	4					8
					8		6	5
	7	8			1			
2		5				8		

MATEMATIČNA UGANKA

$$\text{Volcano 1} + \text{Volcano 1} + \text{Volcano 2} = 22$$

$$\text{Volcano 2} + \text{Volcano 2} + \text{Volcano 2} = 24$$

$$\text{Volcano 3} + \text{Volcano 2} + \text{Volcano 2} = 21$$

$$\text{Volcano 1} + \text{Volcano 2} - \text{Volcano 3} = ?$$

Hipságh Gyöngyi: Szemek

A Magyarországi Szlovének Szövetsége tisztelettel meghívja Önt a

Magyar Fotóművészek Világszövetsége
dunántúli fotóművészeinek kiállítására,

melyre 2023. augusztus 30-án 17.00 órakor kerül sor
a Szlovének Háza kiállítótermében Szentgotthárdon.

A kiállítást megnyitja: Fekete Tamás,
a Magyar Fotóművészek Világszövetségének alelnöke.

Zveza Slovencev na Madžarskem vas vljudno vabi na otvoritev razstave

prekodonavskih fotografov Svetovne zveze
madžarskih fotografov,
ki bo 30. avgusta 2023, ob 17. uri

v razstavnem prostoru Slovenskega doma v Monoštru.

Razstavo bo odprl: Tamás Fekete, podpredsednik
Svetovne zveze madžarskih fotografov.

VABILO

DRUŠTVO ZA LEPŠO VAS IN OHRANJANJE TRADICIJE V
ŠTEVANOVCIH IN ZVEZA SLOVENCEV NA MADŽARSKEM
VLJUDNO VABITA VAS IN VAŠO DRUŽINO

NA LITANIJE,

KI BODO 27. AVGUSTA 2023 OB 15. 30 URI

V KAPELICI V OTKOVCIH.

LITANIJE BOSTA VODILA ŽUPNIKA

TIBOR TÓTH IN DEJAN HORVAT,

SODELOVAL BO CERKVENI PEVSKI ZBOR ZSM ŠTEVANOVCI

Po litanijah Vas vabimo na skromno pogostitev, ki bo na dvorišču za kapelico.

Pod Srebrnim brejgom ...

... se najbolje brž, kak se leko, sanejra vse tisto, ka je katastrofalna povauden vničila, na nikoj djala. Cejla Slovenija je vküperstaupila. Steri najbolje s pejnizamami ne morejo pomagati, tau na tereni s svojim delom pokažejo. Tak, ka srmaki so nej sami ostanolni. V tejm je ena bridka istina naprej prišla. V njoj glavno rejč sekulanti majo. Kaulak 400 družinam je voda rame vcejlak taodnesla, eške več takši geste, ka v nji več nigdar nedo mogli živeti. Za vsikšo takšo držino sekulanti več kak 10 000 evronov ne dajo pa nedo dali. Zakoga volo? Ka tak nut v papiraj piše, gda se družina s sekulantom pogodi. Tej pejnizge pa ranč za nauvi

fundament ne dojdejo. Depa, tak nut v papiraj piše pa amen! Gvüšno, ka zatoga volo lidge

Dauma, v sterom je držina samo tri dni živela, več nega. Ogen leko pogasiš, vode pa staviti ne moreš, je v skuzaj povejdala držina.

na takše pa ovakše sekulanske firme z lagvo volo gledajo. Eške

sreča, ka država njim pomore. Po tejm znauva sekulanti pridejo pa znauva do od lidi pejnize

pobejrati. V toj cejloj dramii pa nesreči se

ne čuje najbolje humano, ka nogometni klub Mura tō sanacijo dela. Zavolo »povaudni« golov v njihovom goli (kapujukban) so tau mogli naprajti. Dejan Grabič je nej dugo Murin čunaklin ravno. Šefovge so prajli, ka mora spakejrati pa oditi. Vse tau se je na den tekme zgodilo, gda so se na bus za Koper vsedli. Prejgnji so njegvomi pomočniki prajli, aj un tekmo do kraja pripela. Pa jo je tō. Depa, kak? Tam skrak maurdja so Koper s 3:1 obrnuli. Tau je za eno malo senzacija valalo. Takše rejsan niške nej čako, ka eden skur nepoznani eške polonje vozgrivi trener z ekipo tau naredi. Na nauvoj tekmi v domanji Soboti do, kak drugi klubi, vse pejnize od odani kart za lidi tadali, sterim je voda vse taodnesla. Cunami demokracije je do kraja prejgnje na nacionalnom teveni taodneso. Nej gnauk smo pisali, ka je indašnji premier Janez Jan-

ša svoje lidi na teveni dau gopostaviti. Vse se je po tistoj formuli delalo, sto je nej z nami, té je prauti nam. Z nauvimii prejgnjimi aj bi se na teveni enjalo po politični potaj delati pa lidi iskati. Nacionalna televizija aj bi se depolitizejrjala. Gvüšno, ka tadale de se na njoj od politike pripovejdalo, de se jo analizejrjalo, od dela glavašov gučalo. Depa, nikoga se favorizejrati ne smej. Tak aj bi bilau, kak pa vse vküper vöspadne, de se eške kuman vidlo. Takše pa se gvüšno več ne smej zgoditi, ka bi politični šef direktora tevena zazavo pa njemi zapovedo, od koga pa ka trbej lidam dojdavati. Srebrni brejg se nigdar nej za politiko brigo. Zavole takši pa ovakši politični sistemov je prej po njem šlau. Če bi vedo gučati, gvüšno bi ga čüli, kak povej: Kakša politika, lepau vas prosim. Človek, človek je najbolje važen pa nika drugo nej.

Miki Roš

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TOPnet d.o.o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobotica; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB